

V-ik füzet

316.249

M KÖNYVTÁR

Szerkeszti: TÁBORI KORNÉL.

PESTI KRÓNIKA

ÍRTÁK:

PÁSZTOR ÁRPÁD SZOMAHÁZY ISTVÁN
TÁBORI KORNÉL

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

BUDAPEST, VIII., JÓZSEF-UTCA 16—18 SZÁM

Ára 50 fillér

PESTI ÉLET

(Mutató az újságírálatokból.)

Az Ujság (1910. március 6.) ezt közli:

Pesti élet. Képes riportkönyvnek nevezi Tábori Kornél kollégánk a legújabb művet, amely Pesti élet címmel jelent meg és érdekes, új irodalmi „műfaj”-jal lép meg a közönséget. Bemutatja Tábori mindazt a vidám és szomorú, kaotagató és keserves látnivalót, ami a maga kaotikus összességében a pesti életet jelenti. Tömérdek jó és rossz ismerősünk, a fővárosi utca sok markáns alakja sorra fölvonul itt, még pedig kitűnő képeken is. Mert a vaskos könyv elmés szövegét százharminc pompás fénykép tarkítja. Látjuk a jókedvű és inséges alakokat, a kétes egzisztenciákat, akik az utcán élnek; a rendőröket, a razzia magnéziumos éjszakai fölvételeit, a sport minden fajtájának tipikus figuráit, a lóversenytől a repülőgépig; katonáék titkait; a politikát az utcán, a Kossuth Lajos-utcai korzót és a szocialistákat. Nagyon kedves, hosszú fejezet a pesti vidámságokról csevegő s annál sötétebb perspektívába világít a nyomor és bűn ismertetése. Ebben a részben hű képmagyarázattal meséli el a szerző, hogyan öltözött egyszer koldusnak és miképp töltötte idejét betörők közt a fogházban, hogy pontos leírást csinálhasson arról a rejtelmes életről, ami a vastag, dohos falak mögött folyik. A könyvnek legtökéletesebb fejezete az, amelyik a szerlemes Budapestről mesél művészi fotografiák kíséretével. Egy finom, speciális Baedeker is ez a kötet, amely lépten-nyomon frappáns adatokkal döbbsenti meg a főváros alapos ismerőit is. Szerény, szimpla figurák mellett tartalmazza előkelő ismerősök képeit is: Andrassy Gyula, Batthyány Tivadar, Szápáry Pál, Ujházi Ede épp úgy fölvonul benne, mint a turfhordár, az utcaseprő, a sváb kofa, a vurstli kikiáltója, Liliom, a kültelki csirkefogó, s még sok-sok jellegzetes alakja a fővárosi életnek. Határozottan elsőrangú ötlet volt ennek a riportkönyvnek a megalkotása s a kivitel mindvégig sikerült. Tekintve a sok drága képet, nagyon csekély az ára: 2 korona 50 fillér.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VIDÁM KÖNYVTÁR

Szerkeszti: TÁBORI KORNÉL

PESTI KRÓNIKA

IRTÁK:

PÁSZTOR ÁRPÁD SZOMAHÁZY ISTVÁN
TÁBORI KORNÉL

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

Budapest, VIII, József-utca 16-18

Tábori Kornél könyvei:

Pesti élet (130 képpel) . . .	K	2.50
A levegő hősei. Hogyan repülünk?	„	1.—
Uri gonosztevők	„	1.—
A borzalom országa (72 képpel)	„	2.—
Nyomor és bűn a gyermekvilágban (10 fényképpel)	„	1.—
A rejtelmes ifju (számos képpel)	„	3.—

Tábori Kornél hirlapíró

és

Székely Vladimír rendőrfogalmazó bűnügyi könyvei:

Bűnös nők	K	1.—
A tolvajnép titkai	„	1.20
A csaló Budapest	„	1.20
Beteg szerelem	„	—40
Az erkölcstelen Budapest (elfogyott)	„	1.20
A bűnös Budapest (elfogyott)	„	1.—
Nyomorultak—Gazemberek (elfogyott)	„	1.—

VIDÁM KÖNYVTÁR:

I. Humor a bűnben	50 fill.
II. Budapesti erkölcsök	50 „
III. Színészhistóriák	50 „
IV. Furcsa alakok	50 „

12

16.249

OSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

Növekedéskönyvtár

1959

1284

SZ.

GYILKOSSÁG A HIVATALBAN.

A statisztikai hivatal igazán nem tartozik a legvidámabb mulatóhelyek közé. Rideg számok tömlőce ez, ahonnan a sok kis számból csinált nagy számok kerülnek ki minden mulattató jelleg nélkül. Nemrég azonban még ebben a sivár talajban is kivirágzott a jókedv, egy nem mindennapi eset kapcsán.

A sok komoly hivatalnok közé becsöppent egy könnyebbvérű fiú. Bizony utálta ezt a munkát: számolni, számokat másolni, egyik könyvből a másikba átírni mindenféle rideg dolgokat — de valahogy mégis csak beletörődött.

Egy napon megjelenik a hivatal egyik főembere *Vargha* Gyulánál, az igazgatónál:

— Igazgató ur, — mondja neki — valóságos szenzációt hozok.

— Nos, mi az?

— Az ön tudományos érdeklődését minden bizonynyal fel fogja kelteni az a körülmény, hogy a nők száma Magyarországon erősen fogy.

— Ne mondja!

— De bizony mondom. Legutóbbi adataink

szerint az általános népesedés igen kedvező, de a nőállomány egyre csökken. S ez egyike a legszenzációsabb ritkaságoknak... ezt megjelentem külföldön... az Akadémiánál... ezt világgá kell kürtölni!

— No, majd előbb utánajárunk — mosolygott Vargha Gyula — s azzal nekiültek az anyagnak. De maga az igazgató is megdöbbenéssel konstataálta, hogy az embernek igaza van. A nők száma borzasztóan megapadt.

Most nem tudták, mit tegyenek. Egymásra néztek. S ekkor félénk kopogtatás hallatszott.

— Szabad!

Az imént említett léha ifju dugta be az ajtón a fejét.

— Kérem, igazgató ur, — szólt — kihallatszott, amit beszélni tetszett... engem furdal a lelkiismeret... nekem nagyon sok feldolgozni való anyagot adtak... és én bevallom... hogy kevesebb munkám legyen, egy hét óta minden nap *harmincezer nőt dobtam a kanálisba*...

Amivel aztán alaposan meg volt magyarázva a nőállomány csökkenése hazánkban.

A TÖKÉLETES GAVALLÉR.

Egy ujságíró nagy szivességre kérte *Herczeg Ferencet*: hogy legyen a kereszt-papája. És pedig nem afféle irodalmi kereszt-papája, aki az első verskötetet portálja be a halhatatlanságba.

Herczeg Ferenc elvállalta a megbízást és a szükséges előleges eljárások után kocsin hajtat-

tak a székesegyházba a keresztelő-ünnepségre. Az ujságíró igazi ruha-smokk volt, aki a nap minden szakában változtatta a ruháját a szigorú divat-szabályok szerint. Most a lábára pillantott és fölsziszszent:

— Jézus-Mária!...

— No-no, még egy kissé korai ez a fölkiáltás!

— Csak most látom, hogy a cipőm sárga!... Mondja kérem, Herczeg ur, lehet keresztelőre sárga cipőben menni?

Herczeg Ferenc elgondolkozott egy keveset, aztán komolyan válaszolta:

— Igazán nem tudom. Mert hát engem *mezítláb* kereszteltek.

A RAVASZ PÉNZÜGYNÖK.

A hivatalos lapban megjelent egy királyi kézirat, amely szerint ő felsége a legkegyelmesebben megengedi gróf *Festetich* Taszilónak, hogy a hitbizományára csekély három millió kölcsönt fölvegyen. Oktondi teoretikusok könyveket írnak arról, hogy milyen szükséges volna eltörölni a hitbizományokat. Pedig rá kellene bízni a dolgot a hitbizományos urakra. Majd elintéznék ők, csak kapjanak rá engedelmet.

Ezt a hirt elolvasta egy pénztőzsér is, aki némely jeles üzleteiről nevezetes.

Amint elolvasta a hirt, nyomban fölment a grófhöz.

— Kegyelmes uram, én meg tudnám szerezni azt a kölcsönt.

— No, az szép öntől. De nékem ez irányban abszolúte nincs szükségem közbenjáróra.

— Csakhogy én sokkal előnyösebben szerezem meg, mint bárki más!

A pénzügynök addig-addig beszélt, amíg rávette a grófot, hogy őt bizza meg a kölcsön közvetítésével. Sőt nyomban szerződést is kötött vele, amely szerint kerek nyolcvanezer forintot kap, ha megszerzi a három milliót.

Most már vigan nézett a dolga után az ügynök. De csakhamar keserves csalódás várta. Ugyanis a pénzintézetek, amelyekhez fordult, mind kereken visszautasították.

— Ilyen emberrel szóba sem állunk!

Már pedig három millió forintot nem igen lehet csak úgy privát-zsebekből összekapargatni. Még egy Festetich-hitbizományra sem.

Az ügynök kezdett lemondani már a szépséges közvetítői sápról. Hej, pedig sajnálta nagyon. Ekkor ravasz ötlete támadt.

Volt néhány „kuncsaft“-ja a Nemzeti Kaszinóból, akik mindig hajlandók voltak nála egy kis uzsorakölcsönt fölvenni. Ezeknek eldicsekedett. Ilyenformán:

— A báró ur persze azt hiszi, hogy én uzsorás vagyok. Pedig hát lám, maga gróf Festetich Tasziló ur is nálam veszi fel a három milliós kölcsönét!

Ezek persze azon melegében elmondották gróf Festetich Taszilónak a dolgot:

— Mi a manó! Te ilyen emberrel manipulálsz? Hát már idáig jutottál?

Festetich Tasziló kényelmetlenül feszengett, pedig ez még semmi sem volt. De a ravasz ügynök azonfelül még névtelen leveleket is irogatott neki, telve szemrehányással, hogy ilyen csunya uzsorással keveredett össze.

Végre is fölhevta őt a gróf és fanyarul mondta:

— Kérem, váratlanul pénzhez jutottam és most már nincs szükségem a kölcsönre.

Az ügynök úgy tett, mint aki nagyon meg van ijedve.

-- Hát én most mit csináljak? A pénzt már fölhajszoltam és... és az én közvetítői díjam!...

— Eh, azt megfizetem. Egy Festetich nem kíván ingyen szolgálatot senkitől!

... Így jutott az ügynök nyolevanezer forinthez.

JELENET AZ UTCÁN.

Egy fiatal ügyvéd, dr. Ács Jenő fontos pörben győzött a törvényszéken s jókedvvel ment hazafelé az Erzsébet-köruton. Egyszerre csak, a Dob-utca sarkán egy szegény, töpörödött aszszony szólította meg bátortalan, szégyenkező hangon:

— Nagyságos ur . . . szegény vagyok!

A fiatal fiskális szívét elöntötte az adakozó kedv. Belemarkolt a zsebébe és ami aprópénze volt, mind odaadta. Aztán szelid részvétellel kérdezte:

— Mondja, jó asszony, maga ugy-e, nem szokott koldulni? Mert meghallani ám a hangján.

— Bizony nem! Sohasem koldultam, amíg ki nem fosztottak mindenemből.

Hah! A fiatal fiskális itt valami nagy kriminalitást sejtett és érdeklődve kérdezte:

— És kik fosztották ki?

— Az ügyvédek! . . . Hogy a nyavalya törje ki, ahun egy is van belőle!

A BÁRÓ TALÁNYA.

Egy igen előkelő társaságban történt pár évvel ezelőtt ez a história, amelyet dr. Ágai Adolf, a szellemes *Porzó* mesélt el.

Belép egy ur.

— Ismer mindenkit? — kérdi a háziur.

A jövevény szétnéz és megakad a szeme egy görögös orru fiatalemberen.

— Azt az urat nem ismerem — mondja.

A háziur odavezeti. Megtörténik a bemutatkozás. Az elegáns ifjuról kisül, hogy — báró. De a neve úgy hangzik, mintha nem valami nagyon régi báró lenne.

A jövevény félrehívja a házigazdát:

— Micsoda báró ez?

— Ez? — mondja a ház ura. — Ez olyan 320.001 koronás báró.

— 320.001 koronás? A háromszázezret értem. De mi az huszezezegy korona? Ez talány.

Fedelet helyett a háziur cédulát és plajbászt vesz elő és felírja a következő kimutatást:

Báróság	300.000	korona
Nemesség	20.000	„
Névmagyarosítás	001	„
<hr/>		
Összesen:	320.001	korona

EGY KIS NYOMOZÁS.

Dr. Gyepes Antal ügyvéd minta-alakja a szolgálatkészségnek. A tárgyalásokon ő kínálja meg üléssel a bírót. Nincs ember, kit ne kínálna meg ötkrajcáros szivarral és fényes igérettel. Az utóbbival szivesebben, mint az előbbivel. Egyik kartársa feleségét ismételten megkínálta a csillagos éggel és szívével. A szép asszony mind a kettőt tisztelettel mellőzte.

Ugyanez a szép asszony nemrégiben izgatottan állított be dr. Gyepeshez.

— Egy nagy szivességre kérem.

— Parancsoljon! Boldoggá tesz.

— A férjemről van szó, — folytatta a szép asszony, haragban égő arccal. — Az a nyomorult megcsal engem.

— Lehetetlen . . . ámbár . . .

— Bizonyos! Tudni akarom, kivel. Minden-
áron tudni akarom.

A szolgálatkész ur eléggülten dörzsölte a
kezeit.

— Ennél mi sem könnyebb, nagyságos assz-
zony. Ebben a tekintetben a modern technika...:
Azt pontosan meg lehet tudni.

— Igazán?

— De mennyire! Személyt, helyet, időt,
módot . . . Három nap alatt minden adat kacsói
között lesz. Csak bizza reám.

A szép asszony melegen szorította meg a
szolgálatkész ur kezét.

— Köszönöm, hálás leszek . . .

Dr. Gyepes még abban az órában felke-
reste az egyik jónevű magándetektív-céget. Be-
szélt a főnökkel, Magyary-Kossa Gézával:

— A dolog rendkívül fontos. Az én sze-
mélyem mellékes. A megbízást önagysága adja.
Az eredményt velem tessék közölni. Található
vagyok délután 3—5 között a Szabadság-
kávéházban. Gavallérosan fizetünk. Kövessen el
minden lehetőt.

Harmadnap délután a magándetektív kis
cédulával a kezében felkereste dr. Gyepes a
Szabadság-kávéházban. Diszkréten félrehívta.
Aztán a fülébe sugta:

— Most távoztak a hotel garniból.

— Brávó! És ki a hölgy?

A detektív átadta a cédulát.

— Ez.

Dr. Gyepes feltette a cvikkerjét és olvasta:

„Dr. Gyepes Antalné, Teréz-körut 26/b.,

II. emelet 15.“

A REJTELMES ÉNEKES.

Operaházi körökben pár évvel ezelőtt tűnt föl egy remekhangú fiatal basszista, *Vencell Béla*, aki azelőtt a kórus tagja volt és olyan vérmes reményeket fűztek az ismeretlen basszista művészi jövőjéhez, hogy hamar impresszáriója is akadt, aki „lefoglalta“ a maga számára.

Müller Károly, a kis kopasz ügynök, aki *Blériot Louist* is idehozta, managelte a fiatal énekest és meg volt győződve róla, hogy e nagy hanganyagba fektetett tőke meg fogja hozni busás kamatait. De hát egyelőre nehéz dolog volt az ismeretlen énekessel tért hódítani.

A jó impresszárió ilyenkor nem riad vissza apró furfangoktól sem, hogy a crack-jét „versenybe hozza“.

Az elmúlt nyáron egy arisztokrata-társaság megbizta, hogy rendezzen a Tátrában elit-hangversenyt. Az impresszárió összeállított egy előkelő művészi névsort, amelyben az ifjú *Venczell Bélát* is javaslatba hozta a mágnás-hangversenyen való közreműködésre. A rendezőbizottságnak ez nem tetszett:

— *Venczell?* Ki az a *Venczell?*

— Elsőrangú művész! — mondotta Müller.
— Szenzáció! Nagy szenzáció!

— Nem kell! Ismeretlen ember nekünk nem kell! Nekünk nevek kellenek! Nevezetességek! Hozzon mást!

Az impresszárió távozott és két nap múlva titokzatos arccal kereste fel a rendezőbizottság elnökét:

— Méltóságos uram, egy óriási attrakcióról van szó! Ilyen még nem volt!

— Nos, mi az?

— Egy énekes . . . Nagy titok . . . Amatőr . . . Dusgazdag ember . . . Honoráriumot el se fogad és ki van zárva, hogy egynél több számot énekeljen . . .

— Ki az?

Az impresszárió körülnézett, vajjon nem hallgatózik-e valaki, azután odahajolt a rendezőbizottsági elnök füléhez és belesugta:

— Maróczy . . .

— Rendben van! Hozza el ezt az urat!

Talán fölösleges is konstatálnunk, hogy a „dusgazdag amatőr“ a két nappal azelőtt visszautasított — Venczell Béla volt. Fellépett a hangversenyen, elénekelt egy dalt és olyan viharos sikert aratott, hogy a rendezőség tagjai menten körülfogták a furfangos Müllert és valóssággal könyörögtek neki:

— Még egy számot! Csak még egyetlenegy ráadást!

— Nem lehet! A világért sem lehet!

— Hát ha mégis lehetséges? Minden áldozatra készek vagyunk!

Mire Müller, nyugodtan:

— Talán lehetséges — ezer koronáért!

Amikor aztán megkapta az ezer koronát és Venczell elénekelt még egy dalt, Müller bűnbánóan leleplezte — Maróczyt.

A PESTI DIPLOMÁCIA.

Ahol szeretik a jó tréfát és megbecsülik az aranyos kedélyt, ott dicsőséges neve van *Fuchs* Lajosnak, a „Magyar-Francia“ biztosító-társaság vezérigazgatójának.

A minap bankettet adott a Lipótvárosi Kaszinóban, ahol megjelent a Lipótváros valamennyi notabilitása. Sőt ott voltak az összes exotikus országok, Uruguay, Argentina, San-Marinó, stb. konzuljai is.

A bankett kitünő volt, de a legizletesebb fogás mégis csak a házigazda humoros felköszöntője volt. Fölemelkedett és ünnepélyesen mondta:

— Tisztelt uraim, végtelenül boldog vagyok, hogy ily diszes számban jelentek meg szerény vacsorámon. Ime, itt vannak a társadalmi, közgazdasági élet számos kitünőségei, sőt eljöttek a budapesti diplomáciai kar összes mértékadó és —

Itt könnyed mozdulattal *Tiller* Mórra, a kitünő szabóra és San-Marinó méltóságteljes konzulára mutatva, folytatta:

— ... és *mértékrevő* körei is!

A RAVASZ LAKÓ.

A májusi bérnegyed előtt egy ujságíró-kollégánk, akinek a felesége két hónapon át keresett és nem talált lakást, — hogy családjával ne kerüljön az utcára — nehéz szívvél bár, de elhatározta, hogy maga néz lakás után.

Korán reggel fölkelt és a nyakába vette a várost. Délután két óra tájban érkezett haza holtrafáradtan, de örömtől ragyogó arccal. A felesége is nagyon jókedvűen fogadta.

— Találtam lakást! — jelentette büszkén a férj.

— Én is! — felelte nem kisebb büszkeséggel a felesége. — Délután együtt megyünk megnézni, adtam a házmesternek tíz koronát, hogy addig, míg nem jövünk, ne adja ki!

— Fölösleges, — folytatta a férj — én már ki is vettem egy lakást. Sőt, kiturtam belőle valakit. Száz koronánkba kerül évenként, de megéri. Valakinek már ezerötszáz koronáért odaigérték a lakást, én azonban ezerhatszázát ígértem, adtam a házmesternek husz koronát ajándékba, erre megkaptam.

Az asszony egyre növekvő csudálkozással hallgatta:

— Mit mondsz? Ezerötszáz helyett ezerhatszázért veszed ki?

— Igen. Három szoba, fürdőszoba, villany..

— . . . és gáz, — folytatta az asszony — második emelet, lépcsőházi bejárat a József-köruton . . .

— Igen! Honnan tudod?

— Honnan tudom, te szerencsétlen! Hiszen engem stájgeroltál ki, nekem akarták ezerötszáz koronáért kiadni . . . És még tíz korona borraivalót is adtam, te meg huszat . . .

A RAVASZABB LAKÓ.

Még egy lakástörténet. Egy kistájgerolt „partáj“-ról szól az ének, aki bosszút esküdött a kapzsi háziur ellen.

Február elseje óta, amióta a házbéremelés miatt felmondta a lakását, egyre-másra csengettek be hozzá a lakáskeresők. A lakás szép, jó „beosztású“, nagyobbára mindenkinek megtetszett, mégse vette ki senki. Még pedig azért nem, mert a mostani bérlő, mikor a lakásnézők azzal a sztereotip kérdéssel fordultak hozzá, hogy hát miért távozik a szép lakásból, mélabusan felelgette:

— A poloskák miatt!

Egy hét alatt körülbelül száz lakáskeresőnek mondotta el szelid sóhajjal:

— A poloskák miatt! A poloskák miatt!

A háziurat gondolkodóba ejtette a dolog, hogy egy hét alatt nem akadt bérlője a szép lakásnak. Felkereste a régi bérlőt és egyezkedni próbált vele.

— Tudja mit? Maradjon meg a lakásban a régi bér mellett!

A partáj indignálódva kacagott fel:

— Mit? Hova gondol? Csak nem maradok meg ebben a poloskás lakásban!

A LEGRAVASZABB LAKÓ.

No még egy partáj-história.

A Csengery-utca egyik bérházában februárban felmondtak az összes lakók.

A háziur, aki egyébként is gyötörte és szekirozta mindig a lakóit, olyan mértékben stájerolt, hogy a lakói kivétel nélkül mind felmondták a lakást.

Amint közeledett a májusi negyed és a költözködés ideje, a háziur sorra járta a lakásokat, megvizsgált minden zeget-zugot és ha valami kis hibát talált — egy darabka leesett vakolatot, egy kis megrongált tapétát vagy rosszul működő függönyt — menten kijelentette:

— Addig nem engedem meg a kihurcolkodást, amíg a lakást lakható állapotba nem helyezik!

Az egyik lakónál, egy jókedvű ügynöknél a háziur — valószínűleg nagy bosszuságára — nem talált semmi hibát vagy javítani valót a lakásban.

Mégis ráförmedt:

— Figyelmeztetem, hogy a lakást abban az állapotban kell átadnia, amelyben átvette!

— Ez lehetetlen! — felelte az ügynök nyugodtan.

A háziur vérpiros lett a dühtől:

— Lehetetlen? — kiáltotta. — Miért lehetetlen?

— Azért, mert hol az ördögbe szerzek én most annyi poloskát, amennyit itt találtam a maga piszkos házában, amikor beköltöztem?!

AZ ÉRSEK.

Feljött valahonnan vidékről egy szegényesen öltözött, majdnem rongyos, tineses zsidó. Elment Budára, egy ismert kékfestő-gyár tulajdonosához, s ott mindenki ámulatára reggeltől délig egyebet se csinált, mint készpénzzel vásárolt. Délben aztán belefáradt a válogatásba. Kifizetett tizezer koronát és így szólt:

— Most elmegyek valahova ebédelni, aztán megint visszajövök.

A gyáros kikisérté, mélyen meghajolt előtte s boldogan szólt:

— A viszontlátásra.

— Kérem, mondja ekkor a rongyosan öltözött izraelita — ajánljon nekem valami jó rituális vendéglőt, mert én nem tudok más kosztot enni.

— Oh, — mond a gyáros — nagyon egyszerű a dolog. Itt átmegy a hidon, aztán jobbra, aztán balra . . .

És megmagyarázta neki, hogy hogyan juthat el egy ismert és előkelő dunaparti rituális vendéglőbe. A zsidó megindult, s némi gyalog-

lások után megtalálja a vendéglőt. Leül egy asztalhoz és vár.

Meglátja ezt a vendéglős. Nem tetszik neki a rongyos ember. Rászól a pincérre:

— Károly, azt a piszkos embert . . .

— Dobjam ki?

— Azt éppen nem. De ne szolgálják ki. Majd csak megunja és elmegy.

Ugy is lön. A szegényes külsejű ember hiába csöngetett, zörgött, szolongatta a pincért, nem szolgálták ki. Hát elment nagy busan, éhesen, egyenest vissza Budára, a gyároshoz. Ez udvariasan fogadta:

— Nos, jól ebédelt?

— Nem én.

— Hát?

— Sehogyse ebédeltem. Hiába hívtam a pincért, nem szolgáltak ki. Ugy látszik, a káftanom, a szakállam, meg a pájeszem nem tetszett nekik . . .

A gyáros felfortyan:

— Ejnye, ejnye! Majd megmutatom én magának, hogy kiszolgálják. Most átmegyünk együtt Pestre, abba a rituális vendéglőbe.

Át is mennek, s leülnek egy asztalhoz. A gyáros félrehívja a vendéglőt:

— Mondja kérem, miért nem szolgálták ki azt az embert, aki ott ül?

— Mert egy szegény, piszkos zsidó!

— Szegény? Ma délelőtt tizezer koronát tett le készpénzben az irodámban . . .

— Az már más! — mondja a vendéglős. — Most már kiszolgáljuk.

— Igen ám, — mond a gyáros — de az egy önérzetes ember. Mondjon neki valami tapintatos, ügyes kifogást arra, hogy miért nem szolgálták ki.

— Tessék csak rám bizni.

— Valahogy ne tegyen célzást a pájeszére, ne sértse meg.

— Csak tessék rám bizni. Nyugodt lehet a nagyságos ur, olyan kifogást mondok, ami hízeglő is lesz rá nézve . . .

Azzal visszamennek az asztalhoz, ahol a kaftános félénken hunyorgatva ül. A vendéglős odamegy hozzá, meghajol és ragyogó arccal, mint aki most ki fogja vágni a rezet, ezt mondja:

— Kérem, bocsásson meg, hogy az imént, mikor egyedül volt itt, nem szolgáltuk ki. De ez az én vendéglőm zsidó vendéglő és nem mertem önt ezzel a koszttal megkinálni, mert . . . mert azt hittem, hogy ön a kalocsai érsek . . .

A PÜSPÖK.

Van ennek a fönti történetnek még egy — talán még jobb — verziója.

Az a bizonyos nagyon lerongyolódott és nagyon pájeszes izraelita polgártársunk nagy lihegve rontott be a szatmári pályaudvarra, egy perccel a gyorsvonat indulása előtt. Körülnézett

s egyenest egy szalonkocsi felé vette útját, mely a vonatnak az utolsó kocsija volt. Fel is kapaszkodott a hágesóra, de itt szembetalálta magával a kalauzt, aki ráförmedt:

— Mit akar?

— Fel akarok szállni.

— Hova?

— A vonatra. Ebbe a kupéba.

— Hát nem látja, hogy ez nem közönséges kupé, hanem szalonkocsi? Ez le van foglalva a szatmári püspök ő eminenciájának!

Erre mondta aztán a szegény zsidó:

— Mboh, honan tudja maga, hogy nem én vagyok a szatmári püspök?

A NYÁRI VENDÉGLŐSÖK.

Vampeticsnek, a nyári vendéglősök hatalmas királyának pár évvel ezelőtt konkurrens akadt -- Kovács. Vampetics ugyan szuverén göggel kijelentette, hogy nem törődik a konkurenciával, sőt mikor az egyik vendége Kovácsot emlegette neki, nagylelkűen mondotta:

— Majd küldök neki néhány ezer vendéget a magaméból!

De Vampetics leghivebb vendége, Ujházy Ede, nem volt ily türelmes. Ő kereken kijelentette az asztalánál:

— Elöttem pedig ki ne ejtse senki a „Kovács“ szót, mert megbubolom!

A fiuk meg is jegyezték jól maguknak ezt

az intelmet és a diskurzus folyamán az egyik — éppen egy közmondást citálva — így szólt:

— Hja, kiki a maga szerencsájének a . . .
Vampeticse!

A SULYOS PÁRBAJ.

Két ifju — két ismert pesti kávéházi alak — pisztolypárbajt vivott egymással. Kibaktattak hajnalban Promontor felé, s egy domb mellett a segédek felállították őket. De alig tették meg az első intézkedéseket, csendőrök tüntek fel a láthatáron. Tehát másfelé kellett helyet keresni. Innen egy nagy mezőségre vonultak, de alig mérték ki a lépéseket, a kakastollas legények ismét megjelentek. Azt mondja az egyik segéd:

— Uraim, úgy látszik, ezek akadékoskodni akarnak. Nekem van itt egy kertész-ismerősöm, menjünk el annak a faiskolájába.

Elmentek a kertészhez. De itt is üldözte őket a balszerencse, mert egyszerre csak zuhogni kezdett az eső. Meghalni készek voltak, — de megázni nem, s így valamennyien bemenekültek egy üvegházba.

— Kitünő! — kiáltott fel az egyik segéd, nagyokat lépve az üvegházon végig, — ez az üvegház épp harminc lépés hosszú! Itt mindjárt megtarthatnók a párbajt!

Általános helyeslés. A felek felállnak. A vezetősegéd kiveszi az óráját és számol. Mind a két pisztoly hatalmasat dördül. Általános fellé-

lekzés. Egyik fél sem sebesült meg. A felek kibékülnek. Percnyi csönd, aztán egyszerre általános, harsogó — nevetés.

Hogy miért?

Két lövés történt és az üvegház egyetlen üvegtáblája se tört össze . . . Jaj, azok a vak-töltések! . . .

A VAJDA A VILLAMOSON.

Eötvös Károly felszállott egy villamos kocsi-
csira. A történeti hűség kedvéért fel kell jegyezni, hogy a Közuti Társaság egyik kocsijára a Váci-köruton.

A vajda kényelmesen elhelyezkedett az ablakok alatt elhuzódó hosszú padon, ahol tudvalévően kilenc olyan embernek van helye, aki ülés közben nem foglal el száztíz centiméternél szélesebb helyet.

A legközelebbi megállóhelynél megtelt a kocsi és a kalauz arra a padra, ahol Eötvös Károly ült, még egy utast igyekezett beszorítani. De igyekezetét nem koronázta siker, mert a vajda éppen két ember helyett ült. Hét utast még csak begyömöszölt a kalauz nagynehezen, de a nyolcadiknál már csődöt mondott minden feszítési kísérlet. Végre is, tekintettel a szent és sértetlen szabályzatra, a kalauz odaszólt a nyugodtan és szétterjeszkedve üldögélő Eötvöshöz:

— Kérem szépen, itt kilenc utasnak van helye! Tessék helyet engedni még egy utasnak!

Eötvös ránézett a kalauzra és rendithetetlen flegmával felelte:

— Ide már nem fér több ember. Persze, mikor ezeket a helyeket kimérték, akkor a kalauzokat ültették ide egymás mellé. Azt elhiszem, hogy kilenc kalauz elfért ezen a szük padon. De miért nem ültettek a kalauzok helyébe — részvényeseket, akkor a kimérésnél bizonyosan csak heten fértek volna el a kilenc helyén!

A SZÉP ASSZONY KOCSISA.

F., az előkelő társaság egyik kedvelt tagja egy szép asszony körül csapta a szelet és egy napon fölsóhajtott:

— Hej, leszek én még szép asszonynak kocsisa!

A szép asszony föl kacagott:

— No, ha csak ennyi az ambíciója, ezt könnyen elérheti! Beszegődhetik hozzám kocsisnak!

A lovag kipirult arccal pattant föl.

— Tán azt hiszi, hogy meg nem teszem? Fogadjunk, hogy holnap a sétakocsizásnál livrész ruhában ülök ki a maga kocsijának a bakjára!

— Hát fogadjunk!

Nem árurom el, hogy mibe fogadtak, de nagyon értékes fogadás lehetett, mert a lovagnak már előre is csillogott a szeme a győzelem reményében. Másnap délután tényleg fölt is ült a kocsi bakjára, nikkalgombos frakkban, kokárdás

cilinderben. A szép asszony is csak akkor ismert rá, mikor megszólította:

— Kezeit csókolom, jelentem alássan, hogy beléptem a szolgálatba!

A kocsizás pompásan ment eleinte. A lovag mereven nézett maga elé és az elegáns kocsizó nép észre sem vette. Szóval úgy látszott, hogy jól fog végződni minden.

De egyszerre csak közbelépett a véletlen, mely egyébként pedig a szerelmesek pártján szokott lenni. Javában robogott a kocsi, amikor az egyik ló hirtelen összerogyott. Persze megállott egyszerre az egész kocsisor és a lovag leugrott a bakról, hogy fölsegítse a lovat. A kocsisok is mind segítségére gyűltek és egy öreg kocsis rátámadt keményen:

— Ügyetlen, buta fickó! Hát így kell hajtani a lovat, he? . . . Igazán gyalázat, hogy már mindenki kocsis akar lenni! . . . Szégyeld magadat!

A többi kocsis buzgón segített a szidásban és az előkelő közönség gyönyörködve nézte a jelenetet. A lovag összegubbaszkodva türte és az orráig huzta a cilinderét, hogy föl ne ismerjék valahogy. Visszakapaszkodott a bakra és szégyenkezve dörmögte:

— Az öregnek igaza van, nem vagyok kocsisnak való . . . Hát Isten neki! maradok továbbra is csak — ur.

AZ ŐSZINTE SZOBALÁNY.

Egy előkelő fővárosi gyárosnak nagyon házsártos a felesége. Az még megjárja, hogy a férjével házsártoskodik, a férje nem mondhat föl neki két hétre. De hogy a cselédjeivel is ugyanezt tette, ennek az lett a következtetése, hogy ugyaneznapról-napra változott a szolgaszemélyzet a házában. Szegény férjét minden délben újabb meglepetés várta: egy-egy új cselédarc.

Nemrég a derék hölgy olyan állapotban volt, amit érdekesnek szokás nevezni, de ez nem gátolta őt abban, hogy ne folytassa régi szenvedélyét: a házsártoskodást. Egyszer a szobalányát bűszitette föl annyira, hogy a leány azon hevenyében összepakkolózott és elbucsuzott a nagyságától:

— Isten megáldja, jó egészséget kívánok a nagyságának, meg a kis fiúcskának is.

— Micsoda fiúcskának?

— Hát annak, amelyik születni fog.

— Aztán honnan tudod te, hogy fiú lesz?

— Dejszen biztos az, hogy fiú lesz!

— Miért?

— Mert nincs az a lány, aki a nagyságával kibírja annyi hónapig!

A CSIBÉSZEK.

Sziklai Kőrnél városligeti *Kis-Szinházában* nagy sikerrel adták elő délutánonként „A csibész” című darabot. Nemsokára jubiláltak is a

szinművel. Sziklait, akár csak valamelyik kőszínházban, melegen ünnepelték a kulisszák mögött is. Egyszerre egész sereg idegen özönlött el a szinpadot. Tizennégy-tizenöt éves suhanc vezette őket, aki virágbokrétát tartott a kezében.

— Mit akarnak itt? — kérdezte tőlük a titkár csodálkozva.

— Kérem, mi üdvözölni akarjuk Sziklai urat.

— Vagy úgy? Az más. Tessék.

Az ünneplés jól esik, bárhonnan jó és Sziklai büszkén düllesztette ki mellét a deputáció előtt. A bokrétás ifju így szavalt:

— Üdvözölni jöttünk a főcsibészt. Sziklai Kornél kiváló művész urat. Olyan hiven játszott, mintha közülünk való volna. Isten éltesse!

Ezzel átnyújtotta a virágot és Sziklai természetesen meghatva mondott köszönetet.

A deputáció távozni készült már, amikor a titkár elkiáltotta magát:

— Ellopták az órámát!

Az ügyelő odaszólt:

— Biztosan ezek a csibészek! Ajtókat becsukni!

Bezárták az összes ajtókat, leszaladtak az inspekciós rendőrtisztviselőért, aki két detektívvél a szinpadra sietett. Alighogy belépett, meglepetve mondta:

— Hát ezek hogy kerülnek ide? . . . Ez a kettő itt ismert zsebtolvaj.

Közrefogták a küldöttséget s bekísérték a közeli őrszobába. Szerencsére még az órát is megtalálták az egyik „deputáns“-nál.

Az „ünnepelt“ kérte, hogy ne büntessék meg őket, de egyben elhatározta, hogy nem fogad több deputációt a szinpadon. De a történetek még sem multak el nyomtalanul, mert Sziklai kijelentette:

— Darabot iratok, amelyben ez a küldöttség is szerepelni fog. Én játszom a „szónokot“. Micsoda hatás lesz!

Ugy is történt.

EZ AZTÁN A PECH!

Tudavalevő, hogy a nagy politikai zürzavarok idején estéről-reggelre születnek új államférfiak, politikai személyiségek, magasrangu hivatalnokok. Persze, csak papiroson: újságpapíron és életük legfeljebb kétszer huszonnégy óráig tart.

Tavaly, amikor az újságok politikai rovatai hemzsegték a miniszter-önjelöltek neveitől: egy politikailag könnyű fajsúlyú képviselőnek az a kitűnő ideája támadt, hogy önjelöltetési alapon lendít egyet a magánviszonyain. Éppen akkoriban válófélben volt a feleségétől (sikerült elérnie, hogy az asszony indítsa meg ellene a válópört) és serényen buzgólkodott egy új párti érdekében: egy nagyon gazdag hölgyet akart feleségül venni és ez a második házassága nagy pozícióhoz juttatta volna.

Ámde az új, „nagy“ párti még nem volt nyélbe ütve: a menyasszonyjelölt családja keveselte a képviselő pozícióját. A képviselő tehát fogta magát és egy hozzá közelálló ujságban (akkoriban mi sem volt könnyebb!) jelöltette magát — államtitkárnak.

Ez gyönyörűen hangzott és tényleg kellő feltűnést keltett a képviselő jövődöbeli családja körében.

Csakhogy — és erre nem gondolt az „államtitkár ur“ — azt a hirt elolvasta a válófélben levő első felesége is, aki másnap a következő kis levéllel lepte meg a képviselő urat:

„Örömmel olvastam, hogy ki fognak nevezni államtitkárnak. Mivel én méltóságos asszony akarok lenni, értesítelek, hogy a válópöört — *visszavontam!*

Országos Széchényi Könyvtár

ILYENEK A NŐK!

Egy tanár beszélt el, társaságban:

— A Tátrába akartunk utazni. A feleségem hihetetlenül sokáig bibelődött az utiruhájával, úgy hogy végre lekéstünk a gyorsvonatról, épp az orrunk előtt robogott el. Amint ott állunk a nagy sietségtől lihegve, gyöngéd szemrehányás hangján ezt mondom:

— Látod, édesem, ha nem öltöztél volna olyan sokáig, nem késtünk volna le a vonatról.

— Végignézz rajtam és így felel:

— És ha mi nem rohantunk volna így, lóhalálában, most a következő vonatra *nem kelene annyit várnunk . . .*

A PESTI GAVALLÉR.

Egy pestmegyei kastélyban nagy vadászmulatságra gyültek össze a fővárosi gavallérok. Vacsora után a vendégek az előcsarnokban veték felöltőjüket és bucsuzni kezdtek. Csak az egyik gavallér állott tétován. Az inas zavartan mondta neki:

— Nagyságos ur, nem értem, hogyan történhetett, de a felöltő elveszett . . . nem találom! . . .

A háziasszony mentegetőzve szólott:

— Lehetetlen! No ilyesmi igazán nem fordult még elő nálam!

A gavallér, aki híres arról, hogy tizszer oly gazdagnak szeret látszani, mint amilyen, előkelő mosolylyal válaszolta jó hangosan, hogy mindenki meghallhassa:

— Oh, semmi baj, kezét csókolom! Az egészben csak az a kellemetlen, hogy ebben a hónapban nem mehetek Londonba!

— Miért?

— No igen, mert az én ruháimat Londonban szoktam megrendelni és oda szoktam utazni a szabómhoz, hogy mértéket vegyen rólam!

A háziasszony persze most már egészen vigasztalhatatlan volt:

— Ah, tehát londoni kabát volt! Milyen nagy kárt okoztunk önnek!

— Oh, szót sem érdemel! Mindössze száznyolevan forint volt az egész! . . .

— Száznyolevan forintos kabát! . . . Ezt sohsem bocsátom meg a cselédeimnek!

E pillanatban örvendezve szaladt be az udvarról egy cselédleány, egy felöltőt lobogtatva kezében harci jelnek:

— Megvan a kabát! Künn volt a tornácon!

Az inas átvette, megnézte a bélését és csalódottan mondta:

— Ez nem az!

De a gavallér vigan mondta:

— Ej, dehogy nem! Hát nem látja, hogy az én monogrammom van benne?

— Az ám! De tessék csak ezt a kis felírást nézni a gallérján!

A szabócég szokásos védjegyén ez állott:
„Zahler férfiszabó — Budapest.”

KÁVÉHÁZI EPÍZÓD.

Adalék a jó pincér természetrajzához. Jellemzi egy kicsit azt is, hogy mennyire kávéházak városa ez a mi szép és új Budapestünk.

A kávéházba belép egy ur, körülnéz és keres valakit. Elfog egy mellette elrohanó pincért:

— Ismeri Kiss József szerkesztő urat?

— Hogyne! Forró kapucinert iszik, sötétet, pohárban.

A REKLÁM-BIRSÁG.

Van Budapesten egy vállalat, amely egy bizonyos országos nevű gyógyszer árusításával foglalkozik. Ezt a gyógyszert nem szokás jó társaságban megnevezni, de ha nincs is neki bevett neve, a gyógyszert annál buzgóbban szokták bevenni mindazok, akiknek nincs rendben az emésztésük.

Ez a vállalat kocsit is tart, amely a gyógyszereket szokta házhoz szállítani. A kocsin óriási betűk hirdetik a gyógyszer nevét.

A minap ezt a kocsit elragadták a lovak és vadul vágattak végig az Andrássy-uton. A rendőr fölírta a kocsi nevét és másnap már meg is büntették a vállalatot husz forintra rendőri kihágásért.

Az üzlettulajdonos ragyogó arccal fizette ki a husz forintot és amint hazaért, ráparancsolt a könyvelőjére:

— Kérem, Stern ur, legyen szives hirdetést tenni közzé a lapokban, hogy a rendőrség husz forintra büntetett meg engem — *gyors hajtásért.*

AZ ÓVATOS KERESKEDŐ.

A tavasszal egy délelőtt hirtelen szélroham süvitett végig a Lipótvároson. Különösen a külső részekben garázdálkodott; néhány hölgynek lekapta a kalapját, néhány ablak csörömpölve hullott a kövezetre.

A szél lerántotta egy kis üzlet cégtábláját is. A cégtáblán eddig a *Kohn Mór* neve diszlett. *Fordítva* esett a földre és a másik oldalán az összeseregglő szomszédok nagy meglepetéssel olvasták: — *Kohn Mórné*.

— Mi az, Kohn ur — kérdezték a holtost, — miért iratta a cégtábla hátuljára a felesége nevét?

— Furcsa kérdés! — felelte természetes hangon Kohn. — Az ember nem egy évre csináltatja a cégtáblát, de az egész életre!

A BOLOND SZINÉSZ.

Vidám társaság ment a város felé a minap a Rákóczi-uton. Csupa jókedvű színész, — köztük a kifogyhatatlan kedélyességű *Rózsahegyi Kálmán*. A pesti rendőrökről beszéltek és mindenki elmondta egy-egy ifjúkori stiklijét, melynek következtében akkoriban meggyült a baja a rendőrséggel.

Mikor a Nemzeti Színház elé értek, megszólal *Rózsahegyi*:

— Hát én fogadok veletek akármennyibe, hogy ha akarom, ez a rendőr felszólít, hogy menjek vele a kapitányságra, anélkül, hogy egy árva szóval is megsérteném . . .

— Kiöltöd rá a nyelved! — szól valaki, aki ravasz akar lenni.

— Dehogy! Semmiféle kihágást nem követtek el, és mégis bevisz.

— Lássuk!

Fogadtak. Rózsahegyi erre szép lassan keresztül ment a Rákóczi-uton, egészen a villamos vasut sinjéig. Mikor a sinhez ért, udvariasan kalapot emelt a rendőr előtt és szerény hangon így szólt hozzá:

— Ugyan kérem, tisztelt biztos ur, hogy kell átmenni *ezen a vizen?*

A rendőr nagyot néz:

— Micsoda vizen?

— Ezen a folyóvizen, — mondja Rózsahegyi és a villamos-sinre mutat. Sőt rá is lép és visszakapja a lábát, mint aki hideg vízbe lépett. A rendőr nézi egy ideig, aztán ezt mondja neki:

— Jöjjön be velem az ur a kapitányságra.

És a társaság hangos hahotázása közben megindultak ketten a kapitányság felé. A rendőr sajnálkozva mondta a társaságnak. Rózsahegyire mutatva:

— Örült szegény. Ismerem a színházból, *ott is mindig bolondozik . . .*

PESTI ÉLETKÉP.

A Dob-utca egy bérkaszárnnyájában uj cseledet fogadott a nagyságos asszony.

— Aztán jól vigyázzon a lakásra, — intette a donnát.

— Igenis, naccsága!

— Az ajtó mindig zárva legyen.

— Igenis, naccsága!

— És senkit be ne ereszszen, mielőtt meg nem kérdezi tőlem.

— Igenis, naccsága!

. . . Este nyolc felé csöngetnek az előszoba ajtaján. A cseléd kinéz s látja, hogy egy hordár áll künn. Berohan a szalonba, ahol a nagyságos asszony éppen a zongora előtt ábrándozik.

— Naccsága, kérem, naccsága! Egy hordár van kint! Beereszszem?

— Persze! Hisz az a — *nagyságos ur!*

A DZSIU-DZSICU.

Van itt Pesten egy uri klub, melynek tagjai kártya helyett férfias testedző sportokat üznek.

A többi között volt ebben a klubban egy „dzsiu-dzsicu-kurzus“ is és sok tag — egy hozzáértő külföldi mester vezetése alatt — tökéletesen kiművelte magát a japán birkózásban, melynek tudvalevően különös fogásai vannak mind a támadásban, mind a védekezésben.

Különös tökéletességre tett szert a dzsiu-dzsicuzásban egy fiatal fővárosi ügyvéd, aki oly nagy rajongója lett ennek a sportnak, hogy boldog-boldogtalant minduntalan felszólított, hogy birkózzék vele. Le is győzött mindenkit, aki csak kiállott vele a porondra.

Egy este, egy győzelmes est után, nagyon jókedvűen ment haza a klubból. Amikor a ház-

mester — magas, erőteljes alak — kinyitotta a kaput, az ügyvéd vidáman megkérdezte tőle:

— Házmaster ur, tudja maga, mi az a dzsiu-dzsicu?

— Nem tudom én!

— Az egy magyszerű dolog. Ha akarja: mutatok magának néhány fogást. Például: üssön engem pofon!

— De nagyságos ur! . . .

— Soh' se szabadkozzék . . . Csak üssön engem pofon! Hiszen ugyse üthet, ha én nem akarom! Majd meglátja! Na rajta!

— De nagyságos ur! . . .

— Mondom, ne féljen . . . Rajta, üssön csak pofon! Egy . . . kettő . . . három . . .

A „három“ után egy — rettenetes nagy pofon csattan el az ügyvéd arcán. Megtántorodott és eleredt az orra vére.

— Mi volt ez? Mi volt ez? — hebegte az ügyvéd és a zsebkendőjével törülgette az arcát — hiszen pontosan védekeztem!

— Jobbfelé védekezett a nagyságos ur, — felelte csöndesen a házmaster — *én pedig balkezes vagyok.*

A TITKOS DRÁMAIRÓ BOSZUJA.

Titkos drámaírók kesergő panaszait ugyan kár volna készpénznek venni, de az a panaszuk könnyen talál hívókra, hogy a Nemzeti Színház drámabíráló bizottsága nem olvassa végig azokat.

a klasszikus fajú tragédiákat és verses vigjátékokat, amelyeket a névtelen írók oly dus reményekkel küldözgetnek be.

Talán van is benne valami. Elvégre emberek vagyunk mindnyájan. Még a drámabíráló is ember, pedig azt inkább valami emberevő Minotarusnak képzelik el a titkos drámairók.

De az a bíráló, akiről most lesz szó, mindenestre dicséretes kivétel. Egy terjedelmes tragédiát kapott *Tóth Imrétől* elolvasásra. Hazavitte a könyvet és buzgó lelkiismerettel kezdett az olvasásába.

Egy darabig simán ment a munka, de a 86-ik oldalon a következő derűs kis epizódot találta:

Alfonz (hévvel): És mondd, oh szivem szép szerelme, mit szólnsz e marhához, aki most olvas bennünket?

Irén: Bizonyára épp olyan ő, mint a többi bíráló. Az elején becsapja a könyvet és azt hazudja, hogy végig olvasta a darabot. Piha.

Alfonz (mély keservvel): Potyára mondtam el a nagy monológot!

Irén: És én potyára csaltalak meg téged.

Alfonz: A fejünk tetejére állhatunk, az a marha mégse vesz tudomást rólunk... Majd még bolond leszek továbbra is jámbusokba beszélni! Á-bé-cé-dé-é-ef...

Irén (a földre roskadva):... Gé-há-i-jé-ká-el-em . . .

Alfonz (törét markolatig döfi keblébe. Elhaló hangon): . . . En-o-pé-ku-er-es-té! . . .

IRÁS-IVÁS.

A pesti főpincérek fejedelme, a kitünő és vidám *Reisz Gyula*, — aki a Newyork-kávéházban uralkodik — kétségbeesetten konstataálta, hogy egy hosszuhaju bohém-ifju minden áldott este pokoli pontossággal megjelenik a kávéházban, megiszik egy feketekávéét — és egy árva krajcárt se fizet. Mindig büszkén távozik és kiemenőben odakiáltja a főpincérnek:

— Irja föl!

A főpincér bizalommal türte ezt két hétig. De miután a barnafürtü ifju semmi hajlandóságot nem mutatott a fizetésre, hát elhatározta, hogy szigoruan fog vele szemben föllépni.

Az ifju másnap este is megjelent a kávéházban, megitta a feketekávéját és megint el akart menni e kiáltással:

— Irja fel!

De Gyula odament hozzá, diszkréten félrehivta és azt mondta neki:

— Uram, én sokat forogtam íróemberek közt és tudom, hogy a legtöbb író csak úgy tud írni, ha feketekávéét iszik. De azt igazán nem értem, hogy ha a feketét folyton ön iszsza, miért irjak mindig én?

A NAGYSÁGA.

Egy ötletes fiatal író, Gábor Andor beszélte el ezt a történetet:

A pincérről azt mondják, hogy nagy emberismerő. De a pincér sem mind egyforma. A *Palermó-kávéház* főpincére például valóságos autitalentum az emberismeret terén. A minap délután bejön egy rendkívül csinos arcú, elegáns hölgy a kávéházba s megkérdi a főpincértől:

— Mondja, kérem, itt van a férjem?

A főpincér mosolygott:

— A férje, nagyságos asszony?!...

— Igen, igen, a férjem; tudja, akivel vasárnap délután itt ültem!

A pincér bámul, gondolkozik, töri a fejét s a vak is látja, hogy szeretne visszaemlékezni, de nem tud. Egyszerre friss ötlete támad.

— Nagyságos asszony! hogy is hívják kedves férje urát?!...

Ő nagysága zavarba jön, fülíg pirul, himez és hámoz.

— A férjemet... na persze... Ejnye mo, a nyelvem végén van no... No nézze meg az ember, *elfelejtettem a nevét*. Hanem tudja mit, hozzon egy kávé, míg jön, mert biztosan el fog jönni. Megigérte.

A főpincér gunyosan mosolyog s mágnási mozdulattal kérdezte meg:

— Habbal vagy anélkül parancsolja a *kis-asszony*?

A PAPRIKÁS CSIRKE.

A Hitelbank egy vidéki fiókintézetének egyik főhivatalnokát néhány hónappal ezelőtt berendelték a központba, Budapestre.

Ez az áthelyezés sok előnyt jelentett a hivatalnokra, aki már amugy is évek óta vágyott a fővárosba. Azonban a vidéki városban is kitűnő volt a pozíciója, azonfelül meg kis gyermekeit már beíratta az odavaló iskolába és így az iskola év végéig a feleségét — aki nagyon szép asszony — ott kellett hagynia a vidéki városban.

A vidéki fiókintézetben a kollégái, de különösen a főnöke minden igyekezetükkel rá akarták bírni, hogy maradjon és ne fogadja el a fővárosi állást. De ő hajthatatlan maradt és minden érvre talált ellenérvet.

Végre aztán a főnöke kivágta az utolsó nagy érvet, hogy maradásra bírja:

— Nézd, barátom, most itt hagyod majdnem egy évre egyedül a feleségedet, ugy-e? Szép asszony és sokan próbáltak már neki udvarolni. Mit csinálsz, ha megcsal a feleséged?

— Kedves barátom, — felelte a hivatalnok rövid gondolkozás után mosolyogva — ez már temperamentum dolga. Van olyan ember, aki amikor megtudja, hogy a felesége megcsalta, revolvert ragad és lelövi vagy az asszonyt, vagy a csábítót vagy magát. De van olyan ember is, — és azt hiszem, én ilyen va-

gyok — aki a szörnyű hír hallatára bemegy egy vendéglőbe és nyugodtan megeszi, mondjuk, egy paprikás csirkét . . . Én nem félek . . . Elsején elfoglalom a pesti állást.

Igy is történt. Körülbelül öt hónapja van a férj Pesten, pompásan érezte magát egy garzonlakásban és várta a tanév végét, hogy felhózhassa a családját is.

A minap azonban egy kis fordulat állott be az életében. A fordulatot egy távirat okozta.

A táviratot a vidéki városból kapta volt kollégáitól és csak ennyi állott benne:

„Eheded már a paprikás csirkét!”

HOGY KELL FOTOGRAFÁLNI?

Van a Belvárosban egy fotografus, a kitűnő *Erdélyi Mór*, aki arról nevezetes, hogy nemcsak jó fényképész, hanem jó emberismerő is. Ami tulajdonképpen a legszükségesebb fényképész-tulajdonságok egyike.

Egy fiatal leány volt a műtermében nemrég. Sehogy se tudta tőle azt az ugynevezett barátságos mosolyt megkapni, amire a fényképésznél szükség van. Hát segített magán. Támadt egy ötlete és azontul a következő párbeszéd hangzott el a masina előtt.

A fényképész: Láttam nagysádat a mult vasárnap az egyetemi templomban, egy esküvőn.

A leány: Igen, ott voltam.

A fényképész: Egy barátnőjével volt ott.

Bocsásson meg, de a barátnőjén . . . kérem csak kissé feljebb a fejet . . . úgy . . . most jó . . . a barátnőjén rettenetes ruha volt . . . izléstelen . . .

E pillanatban csattant egyet a gép, a föl-vétel megtörtént.

A fényképész: Köszömöm. Azt hiszem, ilyen kedves, mosolygós képet még nem csinált önről senki, mint amilyen ez lesz . . .

A CSUDARABBI.

A hírszolgálat ma már Budapesten is annyira ki van fejlődve, hogy a reporterek sokszor az ujság két-három oldalát is megtöltik szenzációkkal. A fődolog náluk már nem is a hírek megszerzése, hanem az egymás elől való eltitkolás: *a lemarasztalás.*

A minap egy csodarabbiról csinált reportot az egyik reporter-kartel. Megsejditette ezt a másik kartel egyik tagja, akit nevezzünk Vidám Jánosnak. Éjjel a redakcióba menet faggatni kezdte egyik kollégáját, hogy áruljon el valamit a hirből.

Az utóbbi kérette magát sokáig, míg végre lassankint kibökött egyet-mást. Másnap aztán a Vidám ur lapja is megemlékezett a szóbanlevő reportról, még pedig ilyenformán:

Érdekes ember érkezett a minap Budapestre, *Lewy Narrischkat* galíciai rabbi személyében. Mindennap tömérdek ember keresi

föl dob-utcai lakásán, ahol tanácsot ad, gyógyít, áldást mond. A rabbi csak héberül és lengyelül tud. Munkatársunknak alkalma volt vele beszélni. Az ősz férfiú anyanyelvén a következőképpen áldotta meg:

— Gemnegye enefa!

Végül ősi zsidó köszöntéssel így bucsuzott el:

— Rökönő!

A tudós rabbinus, bár mást gyógyít, maga beteg. Reumájának gyógyítása végett jött főképpen Budapestre . . . stb.

Vidám urnak másnap feltűnt a dolog, hogy egész sereg ujság másképpen irt a csodarabbiról, de nem törődött vele. Fő, hogy neki is megvolt a hir! Csak akkor képpedt el, amikor nagy kacagás között megmagyarázták neki a rejtelmes zsidó szavak igazi jelentését.

A Narrischkat ugyanis annyi, mint bolondság.

A többit *visszafelé fordítva* kell olvasni.

UTCAI JELENET.

Nem lehet elég szükszavuan megírni, oly röviden, oly kevés szóval történt az alábbi idillikus jelenet az Andrássy-uton. Egy sarkon áll egy rikkancs és unottan ordit:

— Eeeesti ujság!!

Egyszer csak jön egy pereces és szintén ordit:

— Perrec! Precc!

Odaér a rikkancs elé és arcába kiáltja:

— Precc!

A rikkancs visszaordit:

— Eeestiusság!

Erre a pereces szó nélkül átad egy perecet az ujságosnak, az ujságos szó nélkül átad egy ujságot a perecesnek. És a pereces tovább megy az est sötétjében, kiáltva:

— Precc!

És az ujságos ott marad a helyén, ugyancsak tovább üvöltve:

— Eeestiusság!

Ennyi az egész.

A CSÖNDES LAP.

Van egy rikkancs Pesten, akiben van valami a híres párisi camelot-humorból. A szerkesztők és kiadók szeretik is és gyakran szóba állanak vele, mert mindig értékes tapasztalatokat hallani tőle. A minap is megszólította egy krajcáros, de kormánypárti ujság kiadója:

— Mondd csak, öreg. Hogy van az, hogy amióta kormánypárti a lap, kevesebbet adsz el belőle?

A rikkancs ránéz a csomó ujságra, amit a markában tart és keserű ábrázattal feleli:

— Kérem . . . a lap akkor jó, ha olyan, mint a rikkancs. De mit csináljak én ezzel a csöndes kormánypárti lappal? Én orditok, *ő meg hallgat* . . . Nem passzolunk össze mi ketten . . .

AZ UJHÁZI-LEVES.

Ujházi Edénél népszerűbb ember kevés van Budapesten. Sokan szeretik a mestert, de a vendéglősök egyszerűen imádják. Nem szolgálnak úgy ki vendéget Pesten semelyik vendéglőben, mint *Ujházi* Edét. Ahova pedig sokat jár, ott az ő kedvelt ételeit főzik neki, az ő kedvelt italt hordják elébe. Nyáron mindennap a Wampetiesben ebédel. És amint a pincér meglátja, hanyatthomlok rohan a konyhára és hozza neki az *Ujházi-levest*, a borfiu pedig lóhalálában száguld a söntésbe és kéri az *Ujházi-fröcscsöt*.

Az *Ujházi-leves* igazán kitűnő találmány. Van abban minden, ami jó; tészta, tojás, paradicsom, zeller, zöldborsó, csirke-aprólék, kakas-taréj, csibemáj, zuza . . . Valóságos kis összetömörített ebéd ez az *Ujházi-leves*, amivel a mester az ebédjét meg szokta kezdeni.

Bemegy egy délelőtt a vendéglő kertjébe és elfoglalja szokott helyét a terraszon. Az ételhordó rohanva hozza az *Ujházi-levest*. *Ujházi* megnézi az étlapot és a szemébe ötlík ez a csábító sor:

Zöldborsó leves.

Felsóhajt a mester:

— Istenem . . . milyen boldogok vagytok ti, fiuk!

Megkérdezi a társasága:

— Miért?

— Mert ti ehettek ebből a finom zöldborsó-

levesből . . . fájdalom, én nem ehetem belőle . . . engem arra kötelez a népszerűség, hogy Ujházi-levest egyem . . . nézzétek, már hozza is a pincér . . . Ujházi-levest, minden áldott nap Ujházi-levest, folyton Ujházi-levest . . .

És gyűlölettel nézett a párolgó Ujházi-levesre, melyet boldog vigyorgással tett elébe a pincér.

HISTÓRIÁK A LIPÓTVÁROSBÓL.

Egy lipótvárosi kereskedőnek igen csunya a felesége. Ez még nem volna följegyzésre méltó tény, ha a férj nem volna híres a csunya feleségéről. Mert híres volt, éppugy, ahogy némely férj a szépasszony-feleségéről híres. Ha társaságban kérdik: „Ki az az ember?” — ez a válasz:

— Az, akinek az a csunya felesége van.

Egy nagyon intim barátjával beszélgetett a minap a kereskedő a feleségéről.

— Tudom, — mondta — hogy többen kérték a kezét, mielőtt hozzám feleségül jött. Most már nem bánnám, ha máshoz ment volna.

Mire barátja:

— Öreg, ne téveszd szem elől a tizparancsolatot!

— ? ? ?

— Ne kívánd felebarátodnak — a *feleségedet* . . .

A Lipótvárosban van egy előkelő, prédikátumos gazdag uriasszony, akinek a gazdagsága régibb keletű, mint a prédikátuma.

Hát biz ő fiatal korában nem igen vett még részt az előkelő társaság ezernyi szokásaiban, úgy hogy most százával kerengenek róla az apró, kedves botlások. Például ő volt az, aki, mikor a Kereskedelmi Csarnok bálján bemutatatták a királynak, a rövid párbeszéd után e nyájas szavakkal vált meg ő felségétől:

— Felség, nálam, minden második kedden zsur van!

Aztán ő volt az, aki, amint megérkezett Abbáziába és megszállott a hotel-lakásban, így szólott a szobaleánynak:

— Mari, nyissa ki az ablakot és ereszsze be a klimát!

Legutóbb pedig bement egy Andrássy-uti fűszeresholtba és így szólott a segédnek:

— Kérek három forintért igen finom — *five o'clock-teát.*

*

A Lipótvárosban egy előkelő uri dáma vacsorát rendezett, amelyre az etikettszerű francia meghívóval hívta meg vendégeit, ilyenformán:

M. et Mme. X. prient M . . . de bien vouloir leur faire l'honneur de diner chez eux le 26. octobre. — stb.

Egy udvari tanácsos, a régi világból való bácsi, aki még se meg nem magyarosodott, se el nem franciásodott, szintén megkapta a francia meghívót s illendőnek tartotta, hogy franciául is feleljen rá.

Déjà bien. Je viens.

A vacsorán megszólítja a háziasszony:

— Kedvesem, micsoda furcsa forma ez? Mit jelent ez a válasz?

— Mit? Hát a feleletet. *Déjà bien, je viens: Scho' gut, ich komm . . .*

*

Egy lipótvárosi nő ment az utcán leányával, aki igazi kis jukker leány volt és úgy huzta maga után a „slepp“-jét, mint valami királynő. Az anyja szigorúan mondta neki:

— Kérlek, emeld föl a szoknyádat!

A leány hetykén válaszolta:

— Ne biztass, mama, mert úgy főlemelem, hogy abból — kasszadarab lesz!

*

Ez a kis kaland a Lipótváros egy elismert szépségével esett meg, akinek aranyszőke haja és üde, hamvas arca oly szép, mintha csak — festve volna. De ez csak aféle szólásmód. Valódi ott minden.

Nizza felé utazott és egymagában ült az elsőosztályban. A szobaleánya a második osztályban volt. Egy kis provençei állomáson beszállott egy idősebb és egy fiatalabb hölgy, végig-

nézték hidegen és beültek a tulsó sarokba. Ott aztán elkezdtek beszélgetni *magyarul*.

— Csinos hölgy! — mondta az idősebbik.

— Bizonyosan párisi kokott! — mondta a fiatalabbik.

Az asszonyka úgy gondolta, hogy legokosabb lesz, ha nem törődik velük. Boszankodva nézett ki az ablakon és úgy tett, mintha nem is figyelne rájuk. Azok pedig csak beszéltek tovább:

— Milyen elegánsan öltözködik!

— Hja, ők értenek ehhez. Nekik ez a mesterségükhöz tartozik.

— Könnyű nekik. Ők nem a férjükkal fizettetik a szabó-számlát.

— Az ám! A mások férjével! Hahaha!

Az asszonyka most már nehezen türt, de — türt. Ők pedig boncolták tovább.

— Nézd csak, milyen ügyesen csinálta ki az arcát!

— Ami igaz, igaz. Nagyon ügyes!

— És a haját milyen sárgára festette.

— A párisi kokottok közt ez a divat.

Dejszen ezt már nem állotta ki szó nélkül az asszonyka. Fölpattant, kezét csipőjére illesztette és dühösen mondta:

— No hallja! . . . *Ögye mög a főne magát!*

. . . Mert a lipótvárosiak mind szögedi dialektusban beszélnek, ha külföldön vannak . . .

A BÖRZÉRŐL.

Egy deresedő fejü börziáner boldogan újságolta boldog-boldogtalannak a börzén, hogy fia született. És büszkén tette hozzá, hogy négy leánygyermeké után ez az első fia.

Persze megkérdezték tőle, hogy mi lesz a fiu neve?

— A neve? — felelte a boldog börzeférfiu. — Ha lanyha volna az üzletmenet, akkor *Álmos*-nak neveztem volna el, de mert ma, a születése napján, hál' istennek, az irányzat emelkedő: hát *Szilárd* lesz a neve!

*

Nem tudom, hogy teljesen uj-e ez az adoma. De ha akad, aki hallotta már, könnyen boszut állhat: — nem olvassa el.

Lassan, méltóságteljesen vonul el a gyászmenet a Nádor-utcába. Elöl feketeruhás gyászvitéz lovagol, azután gyalogos vitézek sorfala között két koszorus-kocsi gördül tovább, aztán jött a pompás éreckoporsó, aztán megint koszorus-kocsi, aztán a hintók végtelen sokasága.

Egy börziáner nagy álméllkodással nézte végig a tőzsde kapujából az egész menetet és fejcsóválva mondta:

— Pszsz! *Dasz lébt zich!*

*

Egy gabonabizományos fekete szerdát szenvedett. Egyszerre több sulyos üzletét koronázta be egy szerdai délelőtt tökéletes balsikerrel. Sö-

tét kétségbeeséssel meredt maga elé és idegesen dörzsölgette homlokát, amikor elébe toppant egy jó barátja, aki a történetekről mit sem sejtve, vidáman és nagyhangon üdvözölte:

— Szervusz, öregem, hogy vagy? De régen nem láttalak! . . . Hogy vagytok otthon? Hova mentek a nyáron?

Erre az utolsó kérdésre felütötte a fejét a szomorú ember. Keserű mosolylyal és osöndesen felelte:

— *Csődbe!*

*

T—g, egy nagy bécsi bank igazgatója Budapesten időzött s amint innen hazaérkezett Bécsbe, első dolga volt, hogy előhivatta a főemberét:

— Kérem, — mondta neki — azonnal rohanjon és vásároljon ötezer darab magyar **-i bányarészcémet . . .

A főember nagyot nézett:

— Hogyan? Talán valami jó értesülés?

— Nem, nem. Rohanjon és vásároljon . . . ne ötezret, hanem többet . . . amennyit csak tud!

A főember meglepetve kérdi:

— De miért?

— Azért kérem, — feleli a bankdirektor — mert most Pesten voltam és megismerkedtem ennek a bányatársaságnak az igazgatójával. Ha ez az ökörföl tudta virágoztatni azt a vállalatot, akkor az nem vasbánya, hanem aranybánya!

EGY KIS LELEPLEZÉS.

A képes levelezőlap magában véve ártatlan dolog, pláne mikor ilyen egyszerü üzenetek vannak rajta: „Üdvözlét Grácból“ — „Szívélyesen üdvözlöm Velencéből“ stb. Ilyen levelezőlapot huszat is kap naponta egy-egy szép asszony anélkül, hogy a férjnek a legkisebb oka is volna gyanakodni. Ilyen férjről szól e krónika.

A felesége hűségesen kapott képes levelezőlapokat egy urtól, aki hol innen, hol onnan küldött egy pár sornyi üdvözlétet a házaspárnak. A férj néha maga is zsebre tett egy-egy ilyen képes levelezőlapot és kivitte a feleségének, mondjuk, a Svábhegyre.

Egyszer azonban, hogy, hogy nem, a levelezőlap bélyege beleakadt a férj zsebében a cigarettatáska élébe, a bélyeg lehullott róla, úgy, hogy amikor a férj újra elővette a lapot, a bélyeg helyén a következő apróbetűs szavakat látta:

Csókollak milliószor. Nemsokára hazajövök. Jó, hogy az a vén számár nem sejt semmit, mikor e levelezőlapot látja.

A férj ezuttal nem adta át a képes levelezőlapot a feleségének, hanem elfogott még néhány ártatlannak látszó levelezőlapot, amelyeken a bélyegek alól lassankint megtudta, hogy egy agancskiállításon az első díjat nyerhetné el. A képes levelezőlapok a bíróság elé jutottak,

mert a férj ezek alapján haladéktalanul megindította a válópört felesége ellen.

A KIMENŐ.

Egy, már nem fiatal, „ismert fővárosi kereskedő“ annyira kitünőnek tartja a házasságot, mint intézményt, hogy egyszerre — két háztartást is finanszíroz.

Az egyik háztartása az otthona. A felesége sem fiatal már, nyugalmas tehát az élete ott-hon. Ide pihenni jár.

A másik háztartásában a főszerepet egy ifjú hölgy játsza, aki minden este egy énekes színházban énekel — a lábával. Ide a kereskedő mulatni, pezsgőzni jár s nem csoda, hogy ezt a háztartást némileg jobban is szereti, mint a másikat. A hölgyet, notandum bene: Miminek hívják.

Egy este sokáig kártyázott a Kereskedelmi Csarnokban a vidám öreg ur. Már az összes férjek elfogytak mellőle. Mindenki vacsorázni ment — haza.

— No! — kiáltott rá egy barátja — te nem mégis ma haza?

Az öreg ur ravaszul mosolyogva felelt:

— Ma nem mehetek haza, barátom, mert nem kaptam *kimenőt Mimitől* . . .

Van Budán egy ügyvéd, aki állandóan hatalmas kutya társaságában jár sétálni. A kutya roppant nagy és félelmes állat: rettegésben tart mindenkit és bár az ügyvéd minden sétája alkalmából elkövet valami huncutságot vagy illetlenséget, senki sem mer sem vele, sem a gazdájával kikezdeni.

Megtörtént, hogy a nagy kutya, amikor az ügyvéd sétáltatta, egy kis budai mészárszék ajtajából lekapott egy nagy darab borjuhust és elszaladt vele. Kétségtelenül el is fogyasztotta jóízűen.

A mészáros másnap megjelent az ügyvéd irodájában.

— Tisztelt ügyvéd ur — kérdezte — ugyebár az állatok tetteiért a tulajdonos a felelős?

— Igen — felelte az ügyvéd.

— Ennélfogva azért, amit az ön kutya elkövet, ön a felelős?

— Igen, én — felelte az ügyvéd.

— Ez esetben — folytatta a mészáros — legyen szives és fizessen nekem nyolc koronát azért a nagy darab husért, amit a kutya tegnap a mészárszékemből ellopott.

— Rendben van! — hagyta helyben az ügyvéd. — Tehát kapok öntől két koronát!

— Tőlem? Két koronát? Hogy érti ezt? Miért?

— Mert ön szerint a hus ára nyolc korona. Az ügyvédi tanácsért pedig, amit tőlem kapott, jár nekem tíz korona. Kapok tehát *még két koronát!*

NEM LEHESSEN TUDNI.

Jár az egyik kereskedői kaszinóba egy nagy-kereskedő, aki az ugynevezett feltápászkodottak közül való. Egyszer már teljesen tönkrement, megbukott, kivándorolt, meggazdagodott és visszajött.

Régi barátaival teljesen szakított. A bukás keservei közepette megismerte az embereket s most nem kér azokból, akik a keserű napokban elhagyták.

Állandó kísézője egy ügyvéd, akiről senki se tart sokat, de aki a kereskedő mellett jó pozíciót csinált magának.

— Miért barátkozik ezzel az emberrel?

— Miért barátkozik ezzel az emberrel?

— Mert derék ember.

— De számár.

A kereskedő visszavág:

— Mikor csödbe kerültem, mindenki elhagyott. Sőt az összes számarak eljöttek és rugtak egyet a haldokló oroszlánon. Ez az egy ember volt jó hozzám akkor, mikor haldokoltam.

A másik mosolyog:

— Maga naiv ember. Maga nem tudja, hogy vannak okos, számító számarak is. Ezek nem

rugják meg a haldokló oroszánt. Ezeknek új trükkjük van. Ezek elmennek a haldokló oroszlánhoz és — megcsókolják. *Hátha felgyógyul!*

A KÜLVÁROSBAN.

Egy külvárosi „divatkereskedés“ égett le nemrég. Odaégett a teljes felszerelése, minden divatcikke, szóval végleg tönkrement a kis bolt.

A rendőrtisztviselő, aki hivatalból járt künn, a legnagyobb meglepetéssel hallotta, hogy az összes szomszédok ilyen kiáltásokkal fogadták az esetet:

- No végre!
- Csakhogy leégett!
- Ideje volt!
- Hála istennek!

És megdöbbenve látta, hogy általános megelégedés és öröm honol a kis utcában a tűzvészből kifolyólag. Végre odafordul az egyik szomszédhoz:

— Mondja csak, hát annyira utálják itt ezt a szegény embert? Vagy talán rossz ember, hogy mindenki így örül a kárának?

— Dehogy! — feleli a szomszéd. — Csakhogy szegény mindenkinek tartozik a környéken . . . és a bolt be volt biztosítva . . . és a dolgot már . . . *egy fél év óta igéri, igéri . . .*

FEMINIZMUS.

Társaságban, melyben feministák is voltak jelen, a legujabb női foglalkozásokról folyt a szó, — beszéltek a női kocsisokról, akik Párisban, és a női rendőrökről, akik Londonban fog-nak működni.

A női kocsisokra nézve még valahogy megtudtak egyezni, de a női rendőrök intézménye nem nagyon fért az urak fejébe.

— Kérem, — mondja az egyik — én nem tudom elképzelni azt, hogy a női rendőr mit csinál például valami részeg emberrel, valami lumppal, aki éjjel orditva megy az utcán . . .

— Hogy mit csinál vele? Hát beviszi a rendőrségre.

— És ha nem tudja bevinni?

Általános csend. Megszólal egy feminista hölgy a világ legnyugodtabb hangján:

— Akkor . . . *becsalja*.

MIRE JÓ A VEGYÉSZET?

Egy fővárosi vegyészhez beállított egy dúlt arcu fiatalember.

— Uram, én szakítottam a menyasszonyom-mal, mert ő hűtlen volt hozzám!

— Uram, én vegyész vagyok! . . .

— Tudom, de majd rátérünk arra is. A volt menyasszonyom hosszú levelet írt, amelyben ártatlanságára esküdözik és a sorok szét vannak mosva hulló könnyeivel. Itt a levél.

— Uram, én vegyész vagyok és nem írásszakértő! . . .

— Tudom, hisz éppen azért jöttem önhöz. Tudniillik arra akarom kérni, hogy — vegyelemezze ezeket a könyfoltokat, mert, ah én már nem tudok hinni az ő könyeiben!

A vegyész el is végezte becsületesen a rábízott munkát és a vegyelemzési vélemény a következőképpen hangzott:

„A kérdezett folt-nyomokban sótartalmat nem találtam, csak csekély mennyiségű pepsinanyagot, amely *száj-nyálra* enged következ-tetni.“

A CSERELŐ.

Rosenberg Gyula szemet vetett egy bernáthegyi kutyára amely a *Wampetics* tulajdona volt. Hanem igaz is, hogy gyönyörű állat volt. Akkora, mint egy borju, hosszú szőrű és szelid erkölcsű. Ha *Wampetics* belékezdett a kutya számtalan erényeinek elsorolásába, órákig sem fogyott ki a beszédből.

Jó ideig folyt az alku a kutyára, végre megállapodtak a föltételekben, amelyek szerint *Rosenberg* Gyula át *Wampetics*-nek egy versenylovat (nem a *Wampetics* konyhája, hanem versenyistállója számára kell a ló), *Wampetics* viszont odaadja a kutyát és azonfelül még nyolcszáz pengő forintot.

Végre beszállította *Rosenberg* Gyula a ver-

senyparipát és Wampetics ragyogó arccal mutogatta ebédlő vendégeinek. Leste az arcukat, tetszik-e nekik is. Mind dicsérte, csak *Kubinyi Géza* nézett fitymálva. Wampetics aggódva kérdezte tőle:

— A képviselő urnak nem tetszik a ló?

— Szép páripá, szép páripá, csák egy kis hibájá ván!

— No, mi az?

— Hát hogy áz első két lábá nem olyán, mint ámilyen á hátulsó kettő — kéne hogy legyen!

KATONÁÉKNÁL.

A Hungária-uti kaszárnyában az ezredorvos odamegy egy tartalékoshoz, aki levelező egy banknál.

— Mondja csak — szólt hozzá a legnagyobb szeretet hangján, — nem fáj magának valamije?

—Nem.

— Nem érzi rosszul magát?

—Nem.

— Hát én nem vagyok megelégedve az ön állapotával. Jelentkezzék maródinak . . .

A fiatalember majdnem sirt a meghatottságtól, mikor ezt a gyöngéd gondoskodást látta. Maródinak jelentkezett. Ott meghatottan dadogott:

— Ezredorvos ur . . . én . . . én . . . igazán . . . köszönöm . . .

— Jól van, jól van, fiatalember — mordult rá a doktor, — ne hálálkodjék annyit.

— De . . .

— Ne járjon a szája! Ma huszonnégy beadványt kell intéznem az ezredparancsnoksághoz, és magának jó írása van . . . Hamar, hamar, üljön neki . . .

Ilyenek katonáék, mikor gyöngédek . . .

*

Ezt pedig egy önkéntes mesélte, a katonaelményei között:

Mikor kipakolt a kaszárnyában, a káplár nézte a műveletet. Egyszerre csak előkerül a holmi közül egy furcsa kis skatulya.

— Mi az? — kérdi a káplár.

Az önkéntes félénken felel:

— Fogpor.

A káplár gögösen mosolyog.

— Erről is le fog szokni itt nálunk, — mondja fölényesen.

— Miért?

— Mert a katonának erre nincs szüksége.

— Nincs? Gondolja?

— Bizony nincs. Ki is fogom dobni. Mert a katona csak kétféle port ismer: puskaport és — rovarport.

AZ IRÓ MEG A BAKFIS.

Szép kis bakfis-leányka ült a Margitsziget egy árnyékos padján és nagy gyönyörűséggel olvasott valami könyvet. Éppen arra ment *Bródy*

Sándor és amint odanézett, látta, hogy az ő egyik regényét olvasgatja a leányka. Megszólitotta hát barátságosan:

— Tetszik a könyv?

— Óh, nagyon! Nagyon szép regény!

— No ennek igazán örvendek, mert én vagyok az a Bródy Sándor, aki ezt a regényt írta... Várjon csak! Adja át egy kicsit azt a könyvet.

Bródy Sándor kivette a zsebéből a ceruzáját és ráírt a könyv fedelére néhány soros dedikációt a névaláírásával. Gondolta, hadd legyen öröme a kisleánynak.

De a leányka elszontyolodva vette vissza a könyvet és majd hogy sirva nem fakadt, mikor az autogrammot megnézte. Bródy megütözve kérdezte:

— Hát nem örül a kézírásomnak?

A kisleány szomoruan válaszolta:

— Nem bizony, mert a papám könyvkereskedő és ezt a könyvet *a boltból loptam*, hogy majd visszalopom!

SZÉP KIS JOGCIM.

Sokan irigylük az ujságírókat a potyajegyek miatt. Nyilván úgy képzelik a dolgot, hogy az ujságíró naphosszant egyebet se tesz, csak a potyajegyeit élvezi. Pedig hát nem így áll a dolog. Az ujságíró-jegyeket az ujságíró használja a legkevesebbszer, ellenben szinte elképzelhetetlen,

hogy a publikum milyen jogcímeken aspirál ezekre a potyajegyekre.

Egy ujságíróhoz például tegnap beállított egy uriember, akinek arca némileg ismerős volt, ámbár az ujságíró sehogysem tudott számot adni magának róla, hogy honnan ismeri.

— Szerkesztő ur, legyen szives, adja ide a cirkusz-jegyet.

— Milyen jusson kéri ön a szerkesztőség jegyét?

— Ejnye, hát már nem ismer a szerkesztő ur?

— Megvallom, hogy . . . ámbár az arca ismerős . . .

—X. végrehajtó vagyok. Hát már nem emlékszik rám a szerkesztő ur? A mult héten végrehajtottam a szerkesztő urnál.

Az ujságíró belátta, hogy ez olyan jogcim, amit lehetetlen megtagadni és átadta a potvajegyet.

A LEPIPÁLT SVÁB.

Egy pesti szobrász és három gyermekkel megáldott családapa — akit a történet könnyebb áttekintése miatt Nagy Jánosnak fogunk nevezni — hetek óta keresett a főváros környékén nyári lakást. Nem tudott megfelelőt találni. Végre egy közeli faluban talált egy pompás kis házat, nagyszerű kerttel. Nagynehezen megegyezett a tulajdonossal, egy sváb gazdával az árra

nézve és már éppen az előleget számolta le, amikor a sváb megkérdezte tőle:

— Van gyereke?

— Van.

— Három.

A sváb szó nélkül visszanyujtja az előleget.

— Nem adom bérbe magának a házat. Aki-
nek gyereke van, annak nem adom. A gyerekek
letapossák a kertet és megeszik a gyümölcsöt.

Hiába volt minden ígéretés, kapacitálás: a
sváb hajthatatlan maradt.

A szobrász egy kicsit gondolkozott, azután
új ajánlattal állott elő:

— Másnak kiadná a házat? — kérdezte.

— Hogyne!

— Hát én kiveszem más számára. Nagy
Ödön ur számára.

— Van annak gyereke?

— Nincs.

— Akkor rendben van! — szólt a sváb, át-
vette az előleget és aláírta a nyugtát.

Két nap múlva a szobrász ládákkal, csoma-
gokkal, ágyneművel, a feleségével és három
gyermekével megjelent a Nagy Ödön által kibé-
relt ház előtt.

A sváb persze nem akarta őket beereszteni.

— Hohó! — szólt diadalmasan a szobrász —
maga kiadta Nagy Ödönnek a lakást szeptember
elsejéig. Itt az írás róla! Ez itt pedig a bérlő:
Nagy Ödön...

És rámutatott tizesztendős fiára.

— Ennek a bérlőnek nincsenek gyermekei. A két nővérével, az anyjával, az apjával költözik be a házba... Ha nem tetszik: menjen panaszra...

KÁRTYÁSOK KÖZT.

Van a külső Erzsébetvárosban, az ugynevezett Csikágóban egy kis kávéház, ahol kétes ekszisztenciák szoktak kártyázni. Akad köztük bőven sipista is. Ebben a kávéházban kártyázás közben hol az egyik, hol a másik játékos szokott felugrani, következetesen mindig ezzel a kiáltással:

— Játsszék veled a római pápa!

Egy csöndes szemlélő, amikor már isten tudja hányadszor hallotta emlegetni a római pápát, kíváncsian megkérdezte az egyik játékostól:

— Miért mondják maguk folyton egymásnak: „játsszék veled a római pápa?” Ez csak nem olyan rossz kívánság!

— Dehogyan nem! A mi társaságunkban a lehető legrosszabb!

— Miért?

— Mert a római pápa — *csalhatatlan*...

A SZERELEM VÉGE.

Az Opera körül épp úgy játszódnak le kis szerelmi drámák és egyéb vidám kulisszalkalandok, mint a többi színház körül. Csak ezek-

ről nem regél annyit a pletyka, mert az intézet ugynevezett komolysága még ezeknek az apróbb históriáknak is diszkrétebb színezetet ad. A mi nap azonban onnan is került valami.

Egy kissé idős, nagyon elegáns és fölöttébb magasrangu uriember előfogta *Gergely* Istvánt, a poétát az Opera folyosóján és keservesen panaszkodott neki:

— Nézze, kérem — mondta — nagy bajban vagyok.

— Szerelem?

— Az. Azaz, hogy . . . nem az. Én itt már évek óta pártfogolok atyailag egy ballethölgyet és most végét szeretnék vetni a dolognak. Szakitani akarok vele, de nagyon, nagyon gavallérosan.

— Nehéz ügy.

— Adjon tanácsot.

— Az író tündöklik egy kicsit, aztán nagykomolyan megkérdi:

— Tehát szakítani akar vele?

— Igen.

— Ugy, hogy soha többé semmi köze ne legyen hozzá, a nő szabad legyen, s amellet egész életére el legyen látva?

— Ugy, ugy!

A fülébe sugta:

— Vegye feleségül.

OSZK

• Országos Széchényi Könyvtár